

Preek over Johannes 7,37-39 (Pinksteren) – Levend water

Voorzang: Gezang 242, 1 en 2

Votum en Groet

Zingen: Gezang 242, 7

Gebed

Zingen: 't Is feest vandaag

Optreden van Mime-groep Face to Face

Zingen: Opwekking 343

Schriftlezing Oude Testament: Ezechiël 47,1-12

Zingen: Psalm 107, 16 en 17

Schriftlezing Nieuwe Testament: Handelingen 2,1-11

Zingen: Door de kracht van de Heilige Geest (Elly en Rikkert)

Verkondiging van Johannes 7,37-39

Zingen: Opwekking 445

Dankzegging en voorbeden

Leefregels uit Gods Woord: Galaten 5,22

Zingen: Psalm 18,9

Collecte

Zingen: Opwekking 167

Zegen:

Zingen: Opwekking 404

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Water – is dat iets waar u veel aan denkt?

Je draait de kraan open en het stroomt.

Koud, warm – net zoals je wilt.

Daar sta je gewoon niet bij stil, zo vanzelfsprekend is het.

En om te drinken?

Als iemand je vraagt of je iets wilt drinken?

Wie vraagt er dan een glaasje water?

Natuurlijk niet.

Koffie, thee, cola of pils.

Maar water?

Dat is alleen iets voor de dominee op de preekstoel.

U en ik kunnen ons niet voorstellen wat het betekent geen water te hebben.

Dat het niet regent, soms maandenlang niet.

En dat alle rivieren en beken en sloten droog staan.

Dat mensen en dieren niets te drinken hebben.

Dat het land verdroogt en verdort.

We kunnen het ons niet indenken.

Toch leven miljoenen mensen in streken waar water een zeldzaam en kostbaar goed is.

Voor hen is de regentijd de vreugdetijd van het jaar.

Daar wordt naar uitgekeken en met angst om gesmeekt.

Want als ze uitblijft...

Maar als de regen toch weer komt dan wordt er feest gevierd.

Dan wordt er voor het water wordt gedankt en om water gebeden.

Zo'n soort feest was ook het Loofhuttenfeest van de Joden.

Het is het vrolijkste feest van Israël, dat nog steeds uitbundig gevierd wordt.

Het is het feest van de wijnoogst.

Maar tegelijk een plechtigheid om te bidden om een goede regentijd.

En vanzelfsprekend speelde water op dit feest een grote rol.

Het Loofhuttenfeest in de tijd van Jezus kende een bijzonder gebruik.

Elke dag van het feest, dat acht dagen duurde, ging de Hogepriester met een gouden kruik naar de vijver van Siloam.

Daar werd de kruik gevuld met water.

En in een plechtige optocht werd dat water naar de tempel gebracht.

In de tempel werd het gegoten in een zilveren schaal.

Samen met de wijn van een zogenaamd plengoffer.

Die schaal was bevestigd aan de zijkant van het brandofferaltaar.

In die zilveren schaal zat een opening waardoor het water weer weg kon.

En via een lange koper stroomde het dan in de beek Kidron.

Tijdens die plechtigheid zong het volk woorden van de profeet Jesaja: *Dan zult u met vreugde water scheppen uit de bronnen van het heil* (Jes. 12,3).

Voor de Joden was dit gebruik een herinnering aan hun tocht door de woestijn.

In die dorre woestijn, op weg naar het beloofde land, had God het volk ook van water voorzien.

Water uit de rots!

Maar dat gebruik van het scheppen en plengen van water wees ook naar de toekomst.

Men keek uit naar de toekomst zoals die was voorzien door Ezechiël b.v.

Dat uit de tempel een grote rivier zou stromen, steeds breder en dieper.

Een stroom die leven wekt en alles fris en groen maakt.

Een stroom die zelfs de poelen en moerassen van de Dode Zee gezond maakt, zodat ze weer wemelen van vissen en omzoomd worden door een woud van bomen.

Maar duidelijk is wel dat het hier om meer gaat dan om gewoon water.

Dit is geen water meer dat het mogelijk maakt te overleven.

Dit is water dat de dorst naar het werkelijke, volmaakte leven stilt.

Het Loofhuttenfeest was bedoeld om het verlangen daarnaar levend te houden.

Helaas was dit feest in de dagen van Jezus ontaard.

Vaak trad de uitgelaten stroom van de volksvreugde ver buiten zijn oevers.

Vooral op de laatste dag ging de vrolijkheid van velen over in losbandigheid.

Er werd teveel gedronken.

Het was per slot van rekening een wijnfeest, nietwaar!

En er werd te wild gedanst.

Men wist niet meer van maat houden en velen gingen zich seksueel te buiten.

Met de alcohol in je lijf en zoveel vlotte jongens en te gekke meiden in de buurt...

En morgen – dan begint het saaie leven weer.

Het volgende hoofdstuk begint met het verhaal van de vrouw, betrapt op overspel.

Wat is er een onlesbare dorst!

Een bedoeïen in Noord-Afrika lag in zijn volle lengte op de grond.

Met zijn oor in het zand van de woestijn.

Iemand, die hem daar zo zag liggen, vroeg verbaasd: *Wat doe je daar op de grond?*

Hij stond op en antwoordde: *Vriend, ik luister.*

Ik luister hoe de woestijn huilt.

Ze wil zo graag een bloeiende tuin zijn.

Als wij aandachtig luisteren naar ons innerlijk, is het daar dan ook soms niet dor en leeg?

Zouden we ook gen bloeiende tuin willen zijn?

In ons allemaal schuilt een enorme dorst naar leven.

En ieder van ons probeert die dorst op één of andere manier te lessen.

De één zoekt het in zijn werk, een ander in zijn huwelijk en gezin.

Een derde boekt de ene reis na de andere en wil alles zien en meegemaakt hebben.

Een vierde leest alles wat los of vast zit en wil alles weten.

Sommigen zoeken bevrediging in seks, anderen in drugs of alcohol of gokken.

Alles wat we doen en waarvoor we soms de grootste offers brengen – of het nu om hoge dingen gaat of om laag-bij-de-grondse zaken – het dient uiteindelijk allemaal één doel: de levensdorst lessen.

Van de droge woestijn van ons leven een bloeiende tuin maken.
Ieder moet drinken uit één of andere bron.

Uit welke bron drinkt u?
Waaruit drink jij?
En – vervult het je diepste verlangens?

Ik had het in het begin over gebieden in de wereld waar gebrek aan water is.
Zoals in Afrika waar talloze mensen op de rand van de hongerdood leven.
En in zoveel andere gebieden leven velen in bittere armoede.
Onvoorstelbaar voor ons in het rijke westen.
We baden in weelde.
Met alle gepraat over recessie en de buikriem aanhalen –
en ik wil niet makkelijk doen over wat dat in sommige huishoudens betekent –
maar toch, we hebben het nog onvoorstelbaar goed.
Maar zijn we er gelukkiger door geworden?
Wordt juist in ons rijke leven niet duidelijk dat elk vervuld verlangen niet werkelijk onze dorst lest?
Kijken we niet voortdurend verder?
Een mobieltje met nog meer snuffjes.
Een computer met nog meer gigabytes.
Een nog modernere badkamer, enz.

Maar hoe gauw is de lol er af is als je eindelijk hebt waar je naar uitkeek.
Als je eindelijk bereikt hebt waar je zo je best voor deed.
Wat kan ons werkelijk echt en voor altijd bevredigen?

Op het hoogtepunt van het feest staat daar op het tempelplein plotseling Jezus.
En Hij roept luidkeels naar al die mensen om Hem heen.
Hij roept: *Als iemand dorst heeft, kom dan bij Mij en drink!*
Ik heb u meer te bieden dan water dat nodig is om te overleven.
Bij Mij vind je het leven waar je hart ten diepste naar verlangt.
Want – Ik ben het Leven!

Lieve mensen, ik herhaal: het ontbreekt ons materieel aan niets.
Maar tot echt leven behoort meer om het zin en betekenis te geven.
En dat krijgen we niet door geld of grondstoffen en een goed draaiende economie.
Liefde, geborgenheid, de overwinning van allerlei angsten – dat zijn zaken die wij onszelf niet verschaffen kunnen.

Hier geldt Jezus' aanbod: *Kom bij Mij!*
Hier met je twijfels, je problemen, je tranen.
Allen die gebrek aan leven hebben.
Allen die dorst hebben naar geborgenheid.
Die van schuld bevrijd willen worden.
Die gebukt gaan onder de gebrokenheid van het leven.
Die geen angst voor de toekomst meer willen hebben.
Allen van wie het leven leeg en zinloos lijkt.
Allen die er naar snakken niet langer teleurgesteld te zijn.
Komt bij Mij en drink!

Drinken om de dorst te stillen – dat is geloven.
Geloven in Hem die het leven is en hoop biedt.
Vertrouwen op Hem, die door de dood niet kon worden vastgehouden.
Drinken is Jezus' woord in je opnemen.
Zijn boodschap tot je laten doordringen.
Niet alleen maar de letters van de Bijbel lezen.
Maar Hem zelf bij je binnen laten komen.

Zoals dat prachtige lied zingt:

*Als een hert dat verlangt naar water,
zo verlangt mijn ziel naar U.
U alleen kunt mijn hart vervullen,
mijn aanbedding is voor U.
U alleen bent mijn Kracht, mijn Schild,
aan U alleen geef ik mij geheel.
U alleen kunt mijn hart vervullen,
mijn aanbedding is voor U (Opwekking 281).*

Waar zo uw hart voor Jezus openstaat en voor Hem alleen, daar gaat iets gebeuren.
Daar vindt een ommekeer plaats.
Dan mag je ervaren dat God zijn belofte houdt.
Dan mag je ervaren dat Hij de dorst naar leven, naar vrede en geborgenheid, stilt.
Ja, meer nog, dan zullen er uit jou stromen van levend water gaan vloeien.

Dat is Pinksteren, lieve mensen.
Dat is Geesteswerk.
De Geest betekent dat je zo vol wordt van leven – van Christus – dat het voor jou alleen teveel is.
De Geest betekent dat je overstroomt.
Drink van Jezus, geloof in Hem – en je wordt een rivier van heil voor anderen.
Wat je van Jezus ontvangt blijft niet bij je binnen.

Kijk maar naar de apostelen.
Op Pinksteren lopen ze over – een niet te stoppen stroom.
Leven als een waterval!

Hoe is dat met de kerk van nu, gemeente?
Hoe is dat met ons?
Stroomt het er uit?
Of is de kerk eerder een bodemloze put: God blijft maar geven!
Dag in, dag uit!
Week in, week uit!
Het ene feest na het andere: Kerst, Pasen, Hemelvaart, Pinksteren.
En dan weer van voren af aan.
God blijft maar geven – maar het stroomt niet over.

Ik denk nog even weer aan het verhaal van die bedoeïen, languit op de grond.
Met zijn oor in het woestijnzand.
Ik hoor hoe de woestijn huilt; ze zou zo graag een bloeiende tuin zijn.
Waar bent u op uit?
Waar bent u op uit als u naar de kerk komt?
Wat verwacht u hier?
Heil voor u zelf?
Dat u voor u zelf rust en houvast vindt?
Bent u in uw geloven op u zelf gericht?
Ik moet er wat aan hebben en als ik er niets aan heb, dan nok ik af.

Als het zo met ons is, dan zijn we een bodemloze put.
Daar heeft niemand iets aan.
Wij zelf niet – en anderen niet.

Jezus belooft ons iets heerlijks.
Heil voor ons zelf, waar ook anderen van profiteren.
Staat u daar voor open?

Kan dat een sterk verlangen bij u oproepen?
Heimwee naar Gods enorme krachtstroom.
Dat u niet tevreden bent met het slokje, dat u zelf verkwikt heeft.
Maar dat u reikt naar de volle zegen: een waterval van overstromend leven!

Johannes zegt: *Dat zei Hij van de Geest.*
Toen was die nog niet gegeven in al zijn volheid.
Op Pinksteren werd Hij uitgestort.
En Hij komt vandaag nog bij iedere gelovige en elke gemeente die vol vertrouwen naar Jezus komt om te drinken.
We mogen een bloeiende tuin zijn, waarin het voor anderen goed toeven is.

Wat is er aan de hand, als in ons leven dat water niet zo sterk stroomt?
Dan is er ergens een blokkade die de stroom tegenhoudt.
Ga dan naar Jezus en zeg: *Laat me zien, wat er mis is, wat U veranderen wil.*
Toon me, wat ik uit mijn leven verwijderen moet om de stroom doorgang te geven.

En als er helemaal niets stroomt?
Dan bent u een dode christen.
Er zijn christenen als de Dode Zee.
Er komt voortdurend zuiver water binnen, maar er komt nooit iets uit.
En de zee wordt steeds zouter en blijft dood.
Jezus' liefde leeft er van, dat we haar aan anderen doorgeven.

Maar dan moeten we het serieus met Jezus wagen.
Niet halverwege blijven steken.
Dan stroomt het water op volle kracht.
Dat kunt u vandaag en morgen al proberen.
Leef van Jezus' liefde en vergeving.
En geef die door aan anderen: thuis, op school, op het werk, in de kerk.
Dan wordt de woestijn een bloeiende tuin.
Die belofte wordt vervuld aan ieder, die tot Jezus komt en drinkt. AMEN.
08-06-2003